"Seděl jsem sám v přeplněném kupé."
Hergot, kde já tohle už slyšel. Aha, už vím, Šimek a Grossmann. Ale s tím kupé bych to asi přeháněl.

Na střechu bubnují velké dešťové kapky a já přes malinké okénko pozoruju ty přívaly vody. A nejsem v tomhle "kupé" sám. Kousek od mé hlavy se v horním rohu dohadují dva pavouci:
"Tohle že je pavučina?" rozčiluje se starší.
"Kdes to viděl, takovouhle šílenost?!"
"No přece na tenise. Tam takováhle pavučina chytá velký žlutý brouky a fakt žádnej neprošel skrz. Zkusil jsem tam postavit tu naší, ale nevydržela. Žádná kořist."
Zajímavá diskuse, jen co je pravda.Podíval jsem se dolů. A hele cvrček!
"Co tam tak skáčeš?" ptám se ho.
"Ty to neslyšíš, ty to neslyšíš?" poskakuje rozčileně.
"A co bych měl slyšet?" kroutím nechápavě hlavou.
"Rytmus, rytmus. Tohle neni žádnej rytmus. To je jak střelba z kulometu. Podle tohohle nemůžu hrát. Mozart, Bach, Chopin. Nic z toho. A Metallicu nehraju!"

Zaposlouchal jsem se do bušení kapek a zkusil najít nějakou písničku, která by do toho rytmu zapadala. A napadla mě jenom Škrábej od Hop Tropáků, co hraje můj kamarád Čert.
Teda ne, že by byl Čert kamarád z podsvětí, i když má občas ďábelský nápady. Jako třeba tento víkend. V televizi hlásili přívalový deště a my vyrazíme na Gutštejn. Skvělý! I když mé citlivé uši zaznamenávají pomalé ustávání deště.

"Maxi! Maxi! Kde seš? Vylez, už přestává pršet." To je fakt! Už jen občasná kapka dopadá na střechu mého úkrytu. Vylézám ven a udiveně pozoruju Čerta. Je úplně promočenej. Stejně udiveně pozoruje i on mě.
"Jak to, že ses dostal do tý kadibudky?" ptal se. Pak obešel mé "kupé" a našel na straně ve křoví vypadlé prkno.
"Aha, tak tudy, a já blbec se celou dobu choulil pod smrčkem, když jsou ty dveře zavalený kládama. Tos nemoh něco říct? Schoval bych se taky!" řekl s vyčítavým pohledem.
"Stejně bys tam neprolez," pomyslím si a zazubím se. Holt, my voříšci to máme mnohdy lepší.

Povídka byla oceněna 2. místem v kategorii "próza nad 23 let" - Trapsavec 2004